

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Рж г 123/21
11.5.2021. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, судија Весна Станковић, као судија појединац, у поступку предлагача АА из ..., ..., кога заступа Биљана Јовановић, адвокат из Ниша, Светосавска 3, одлучујући о жалби предлагача изјављеној због неодлучивања по приговору за убрзање поступка и о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Београду Р4 П – 1/21 од 5.3.2021. године, дана 11.5.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као неблагоприятна жалба предлагача АА из ... поднета дана 11.3.2021. године због неодлучивања о приговору предлагача ради убрзања поступка од 30.12.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача поднета дана 5.4.2021. године и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Београду Р4 П – 1/21 од 5.3.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Првим ставом изреке решења Вишег суда у Београду Р4 П – 1/21 од 5.3.2021. године одбијен је приговор предлагача поднет ради убрзања поступка у предмету Вишег суда у Београду Гж – 5834/19. Другим ставом изреке одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Дана 11.3.2021. године предлагач је препорученом поштанском пошиљком Вишем суду у Београду упутио жалбу због неодлучивања по приговору за убрзање поступка у предмету Вишег суда у Београду Гж – 5834/19, а дана 5.4.2021. године препорученом поштанском пошиљком суду је упутио жалбу против решења Р4 П – 1/21 од 5.3.2021. године. Оба изјављена редовна правна лека заснована су на одредбама члана 373 став 1 тачка 1 и 3 ЗПП.

Сходно члану 16 став 4 у вези са ставом 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року, о изјављеним редовним правним лековима одлучивао је судија одређен годишњим распоредом послова у Апелационом суду у Београду.

Разматрајући наведене жалбе сагласно овлашћењима предвиђеним чланом 386 у вези са чланом 402 ЗПП (“Службени гласник РС”, број 72/11 са изменама и допунама), који се примењује на основу одредбе члана 30 став 2 Закона о ванпарничном поступку у вези са чланом 20 став 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року, Апелациони суд је оценио да је жалба поднета дана 11.3.2021. године због неодлучивања по приговору неблаговремена, а жалба од 5.4.2021. године неоснована.

У поступку доношења наведеног решења нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1 – 3, 5, 7, 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, а изјављеним редовним правним леком не указује се на друге битне повреде одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на његову законитост.

Према образложењу побијаног решења и стању у списима следи да је поступајући сходно члану 8 став 3 Закона о заштити права на суђење у разумном року, по увиду у електронске уписнике Вишег суда у Београду и Првог основног суда у Београду, утврђено да је тужба поднета дана 10.5.2018. године код Првог основног суда у Београду евидентирана под бројем П – 1695/18, да је главна расправа у том поступку закључена дана 29.1.2019. године и да је по жалби предлагача, који у поменутој парници за утврђење и исплату износа од 3.900,00 динара има положај тужиоца чији је тужбени захтев у целости одбијен као неоснован, предмет у Вишем суду у Београду примљен дана 14.5.2019. године. Полазећи од изложеног стања у списима, те од околности да до подношења приговора другостепени поступак пред Вишим судом у Београду под бројем Гж – 5834/19 није био окончан, првостепени суд је приговор предлагача као неоснован одбио. Своје становиште образложио је указивањем да поступак у предмету Гж – 5834/19 који се због означене вредности предмета спора од 3.900,00 динара сматра спором мале вредности, није хитан по својој природи, те да се сходно члану 1 став 2 и члану 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року приговор не може сматрати основаним, јер је у смислу члана 383 став 2 ЗПП предвиђено деветомесечно трајање другостепеног поступка инструкционе природе, из ког разлога његово прекорачење не доводи од аутоматског утврђивања повреде права на суђење у разумном року.

Образлажући своје схватање првостепени суд је указао на устаљену праксу Европског суда за људска права, прихваћену од стране судова у Републици Србији, према којој се суђењем у разумном року сматра трајања поступка до три године у првом степену, до пет година у две инстанце и до шест година уколико има места тростепеном одлучивању. У вези са поменутиим временским трајањем поступка сагледавају се и околности конкретног случаја, природа спора и његов значај за странку која има право да надлежни суд у разумном року одлучи о њеном праву и да отклони неизвесност њеног правног положаја, па је имајући све то у виду сходно члану 8 став 1 Закона о заштити права на суђење у разумном року првостепени суд донео одлуку о одбијању поднетог приговора као неоснованог.

По пријему првостепеног решења дана 26.3.2021. године предлагач је сходно члану 15 став 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року у вези са чланом 103 став 4 и чланом 104 став 2 ЗПП против истог благовремено изјавио жалбу, коју Апелациони суд сматра неоснованом имајући у виду да је побијана одлука заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању и детаљно је образложена у вези са важећим материјалним правом, тако да другостепени суд дате разлоге у целости прихвата и сходно члану 396 став 2 ЗПП на исте упућује.

Жалбом поднетом против првостепеног решења предлагач се позива на одредбу члана 383 став 2 ЗПП и истрајава на тези да се стриктном применом исте, право странке на суђење у разумном року има сматрати повређеним уколико одлука по жалби није донета у року од девет месеци од пријема списа у другостепени суд.

Чланом 6 став 1 Конвенције за заштиту људских права и основних слобода прописано је да током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, свако има право на правичну јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом образованим на основу закона. Пресуда се мора изрећи јавно, али се штампа и јавност могу искључити са целог или са дела суђења у интересу морала, јавног реда или националне безбедности у демократском друштву, када то захтевају интереси малолетника или заштита приватног живота странака или у мери која је, по мишљењу суда, неопходно потребна у посебним околностима када би јавност могла да нашкоди интересима правде. У примени наведене Конвенције Европски суд за људска права, који је сходно члану 19 Конвенције основан како би се обезбедило поштовање обавеза из Конвенције и протокола уз исту прихваћених од Високих страна уговорница, у својој пракси изложио је мишљење о трогодишњем трајању првостепеног поступка, петогодишњем трајању поступка у две инстанце и шестогодишњем трајању поступка у случају тростепеног поступања, што имајући у виду изложени првостепени и другостепени поступак у овој правној ствари, искључује могућност усвајања приговора поднетог ради утврђивања повреде права на суђење у разумном року у предмету Вишег суда у Београду Гж – 5834/19.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образложе јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења, сагласно чему је сходно члану 401 став 1 тачка 2 ЗПП одлучено као у другом ставу изреке овог решења.

Поступајући по жалби од 11.3.2021. године, поднетој због неодлучивања о приговору у року од два месеца од његовог подношења (члан 7 став 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року), Апелациони суд је сходно члану 401 став 1 тачка 1 у вези са чланом 389 став 1 и чланом 378 став 2 ЗПП, исту као неблагоприятну одбацио.

Из стања у списима следи да је сагласно члану 104 став 2 ЗПП приговор ради заштите права на суђење у разумном року у предмету Вишег суда у Београду Гж – 5834/19 поднет препорученом поштанском пошиљком дана 30.12.2020. године. Чланом 103 став 3 ЗПП прописано је се рок одређен на месеце или године завршава оног дана у последњем месецу или години који по свом броју одговара дану у који га је суд одредио или дану у који пада догађај од кога се по закону рачуна почетак рока, а чланом 7 став 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року предвиђено је обавезно одлучивање

о поднетом приговору у року од два месеца од његовог пријема. Имајући у виду да фебруар месец 2021. године има 28 дана, а након поднетог приговора дана 30.12.2020. године двомесечни рок почиње тећи дана 31.12.2020. године, последњи дан тог рока прописаног у месецима био би 28.2.2021. године. Како је сходно члану 15 став 1 Закона о заштити права на суђење на разумном року могућност подношења жалбе због неодлучивања о приговору у року од два месеца од његовог подношења ограничен роком од 8 дана од дана његовог истека, што би у конкретном случају био дан 9.3.2021. године (среда), то се жалба поднета на рецепис дана 11.3.2021. године у смислу члана 104 став 1 ЗПП не може сматрати благовременом.

Правилном применом члана 153 став 1 ЗПП првостепени суд је одбио као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова првостепеног поступка имајући у виду чињеницу да је његова природа једностраначка и да поднети приговор није усвојен.

Како ниједан редовни правни лек изјављен у овом ванпарничном поступку није уважен, то је захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован одбијен трећим ставом изреке овог решења.

Судија

Весна Станковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић